

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk 15 centiem.

Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

MEN SCHRIFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 15 DECEMBER.

M. G. Vanderlinden, thans ontvanger der directe belastingen en accynsen te Beeringen, is ontvanger der zelfde imposten benoemd te Tongeren, *extra muros*, in vervanging van M. Van Langenacker, die in dezelfde hoedanigheid benoemd is te Erps-Querbs (Brabant).

M. Alphonse Paquay van Tongeren, thans verificateur der douanen van 4° klas te Antwerpen, is ontvanger der douanen en accynsen benoemd te Weelde (Brabant).

Garibaldi.

Terwijl anderen voor het vaderland vechten en sterven, gaat de groote held, Garibaldi, voort met priesters dood te doen en kerken en kloosters, tot meerder eer en glorie der fransche republiek, uit te plunderen. Wij hebben zijne heldendaden, onder dit opzicht, te Dôle en te Besançon vermeld.

Ziehier een nieuw bewijs van zijne heldendaden. Wij vinden ze in eene proclamatie door den overste der paters Oblaten van Maria Onbevlekt van Autun, aan den kommandant der stad gericht. Wij vertalen letterlijk:

« Op bevel van generaal Garibaldi — schrijft deze overste — hebben wij het personeel van onze gemeente zooveel mogelijk weggezonden, en dit heeft ons, behalve de groote schade, voortkomende uit den maatregel, eene uitgaaf van 3000 franks toegebracht.

» Wij hebben ons gesticht, onze meubels, kortom geheel onzen eigendom ter beschikking der soldaten gesteld. Niettegenstaande dit, heeft men onzen kelder, onze voorraadkamer, onzen hof, onze provisoren van allen aard geplunderd. Een groot gedeelte van ons lijnwaad, onze lakens, onze beddegoederen zijn verdwenen. Wij hebben alles verduurd zonder klagen, want wij hoopten met recht dat er een einde aan komen zou.

» Niets is er nogtans tot nu toe gedaan, om dien toestand van zaken te verbeteren; integendeel, het zijn nu onze goederen alleen niet meer die men aanrandt, maar ook onze personen.

» Mannen die dezen morgend (22 november) aangekomen zijn, hebben op nieuw, onder het geleide van een hunner sergeanten, een inval in onzen kelder gedaan; zij hebben de deur stormenderhand ingeloopt en den wijn er uit gelaafd. Zij zijn insgelijks in onze kapel en sakristij gedrongen en alles wat hun onder de hand viel, hebben zij neêrgegoepen, weggesleept en verbrijzeld; zij hebben zich meester gemaakt van een van onze gewijde gewaden en een van hen hetzelfde aangetrokken hebbende, trokken zij, de heiligschenderij bij hunne plunderingen voegende, spitsgewijs in processie in ons klooster rond...

» Zijn onze keuken en onzen refter binnengedroegen, hebben ons geschonden en met hunne wapens onze dienaars bedreigd, die zich tegen hante geweldadigheden verzetteden; zij hebben zelfs niet opgehouden ons op de grofste wijze te beleedigen, zeggende, dat zij met den oversten van het huis wilden te doen hebben en hem den nek omwringen, hem en al de priesters die zij zouden ontmoeten.

Ziedaar fameuse *verlossers*!

Terwijl anderen sterven en dorpen innemen, loopen die dappere Garibaldisten storm tegen kelders en refters, en nemen den wijn en proviand *krijggangenen*; terwijl anderen den Pruis moedig aantasten, vallen die helden op paterkens en nonneken, die hun alles afgestaan hebben en willen hun *den nek omwringen*; eindelijk, terwijl anderen bidden, houden zij den spot met den godsdienst en vinden zij het *geestig* eene processie na te open.

Dappere kerels, inderdaad!

Als men met zulke *verlossers* te doen heeft, dan mag men inderdaad wel zeggen: *Van onze verlossers, verlost ons, Haer*.

Maar, niettegenstaande dat, zal Garibaldi... een *grrrroten* zoogezegden *liberalen* held blijven!

Oorlogsberichten.

De neerlaag van het Loire-leger ontmoedigt het fransche gouvernement niet. Het Loire-leger doet inderdaad alles om dat vertrouwen te verdienen. Men heeft den 6, 8, en 9 gevochten. Den 10 meenden de Duitschers te rusten: te vergeefs! Het Loire-leger heeft dien dag andermaal aangevallen. Heeft het niet gewonnen, dan tocht toont het fransche bulletin zich niet ten uiterste voldaan. In alle geval gaat de overweldiging voort.

Men meldt uit Versailles, dat de 84 schiedrons cavalerie van prins Karel, ongenadig de Franschen vervolgen en last hebben alle middenpunt

van het Fransche leger te verdelen. Het leger uitroepen schijnt echter onmogelijk. Telkens, op nieuwe punten, verschijnen ook weer nieuwe strijders. In de Loire-gevechten heeft de cavalerie groote verwoestingen aangericht. Na de Franschen hevig met artillerie beschoten te hebben, vielen hunne massas van 3,000 ruiters te gelijk, de vluchtende op het lijf.

Generaal d'Aurelles is niet gekwetst, zoals men het heeft beweerd. De *Times*, zonder dezen generaal echter van verraad te beschuldigen, vraagt nogtans hoe het komt dat hij met zulk een leger als dat welk hij aanvoerde, in zulke sterke positien als hij er zich eene had weten aan te schaffen, voor een kleiner vijandelijke leger is achteruit gegaan.

Overigens zijn wij zonder belangrijke berichten van de beide groote toneelen des oorlogs. De telegraaf van Tours is natuurlijk wijze stilzweigend onderwijl de gedelegeerde ministers van 't Parijsche Staatsbewind des wederstands hunne zetels verplaatst naar Bordeaux.

Een bericht van het belgisch bestuur der telegraafen meldt dat al de rechtstreeksche telegrafische gemeenschappen tusschen ons land met het westen, 't noorden en zuiden van Frankrijk onderbroken zijn. De depeches uit die gewesten zullen derhalve maar kunnen toekomen langs den onderzeeschen kabel die Engeland aan Portugal verbindt, en van daar, langs Spanje in Frankrijk.

De correspondencien zullen traag en tevens duur zijn. Het ergste van de zaak is, echter, dat de depeches van den Duitschen kant, vroeger tamelijk rechtzinnig, sinds eenige weken dat karakter niet meer behouden hebben. Wij hebben die bemerking gemaakt aanstonds na den eersten uitval der Parijzenaars. Deutsche dagbladen zijn zelfs verplicht dat feit te bevestigen. De tijdingen uit Frankrijk, langs den telegraaf gezend, zullen derhalve met veel behoedzaamheid aanvaard en met die, uit bijzondere bronnen voortspruitende, vergeleken moeten worden.

De engelsche dagbladen bevestigen nu dat, niet M. Gambetta, maar wel de Engelsche regering, onlangs nauwe pogingen te werk heeft gesteld om de onderhandelingen over eenen wapenstilstand te heropenen. Pruisen's aanbod ter vereeniging eener Europeesche Conferentie voor de onzijdigmaking der Zwarte zee, welk vraagpunt zoo men weet door Rusland opgeworpen is, had aanleiding gegeven tot een nieuw voorstel der Engelsche regering om te gelijker tijd, ofwel voorop, den vrede tusschen Pruisen en Frankrijk te bewerken.

De fransche delegatie van Tours verklaard hebbende dat Frankrijk op de Conferentie maar weinig vertegenwoordigd kan worden door een gezag uit de regelmatige keus der natie voortspruitende, zoo hernam Engeland, voor eigene rekening, het voorstel eens wapenstilstands, ten einde men in Frankrijk zou kunnen overgaan tot de kiezingen van leden eener Nationale Vergadering.

Die pogingen zijn nogmaals mislukt, ten gevolge der weigering in het Duitsche hoofdkwartier, van Parijs eerst te herbevoorraden, van welke voorwaarde M. Gambetta, meer dan ooit, eene voorwaarde *sine qua non* maakte.

Het onverwachte afsterven zijner geliefde zuster de prinses Frederik der Nederlanden, heeft koning Wilhelm diep getroffen.

Wij lezen in de *Kölnische Zeitung*, in eene der correspondencien, s dat de koning van Pruisen dezer dagen diep ontroerd is geworden door het doodbericht zijner lievelingszuster, prinses Louisa, gemalin van prins Frederik der Nederlanden...

Reeds werd het treurig bericht in den kring der koninklijke familie te gemoet gezien; doch men nam mettemin alle mogelijke voorzorgen, om den koning niet te veel te schokken, en den *ouden held*, zeggen de Duitsche bladen, op de smartvolle tijding, die hem diep treffen moest, voor te bereiden.

Dat alles begrijpen wij; men verliest niet zonder weedom eene geliefde zuster; maar wat ons treft, in deze omstandigheden, is, dat de koning, die na ruim vier maanden met zijne hooge stelsels door het menschenbloed baadt; wiens oorlogvoeren duizenden weduwen en weezen heeft doen ontstaan, zoo week is, wanneer de dood op de deur van een *zijner* familie leden komt kloppen.

Die teêrgevoeligheid, die weekheid voor den dood eener zuster, is wettig; maar wij begrijpen niet dat de grijze held, zoals men hem noemt, niet wat meer medelijden en weekelijkheid toont voor de families, die door den oorlog onbarmhartig worden uiteen geslagen.

Welhoel sedert vier maanden ziet die grijsaard al de verschrikkelijheden van den oorlog;

moord, brand, bombardement en plundering; hoort bij het afschuwelijk gekerm van zieken en verminkten; ziet hij niets dan groote kuilen open maken, met lijken vullen en die groote kuilen weer toemaken; riekt hij niets anders dan lijken-reuk... en men vreest hem te zeggen dat zijne zuster kalm en rustig is uitgeleefd?

Onbegrijpelijk voor een simpel burgermensch zoals wij zijn!

Wij verstaan misschien niets van 't logiek der gekroonden; van wat een koningsgemoed al of niet ontroert; van wat hem al of niet mag treffen; want koningen hebben misschien een ander hart dan een gewoon menschenkind...

De Duitsche krijgsmachten in Frankrijk.

Men bevestigt de nauwkeurigheid van de volgende inlichtingen opzichtsens de macht der Duitsche legers, welke zich in Frankrijk bevinden.

De Duitschers, al de vereenigde staten, moeten bij den aanvang van den oorlog, een leger van ongeveer 1,000,200 man hebben. Van dit getal moet men aftrekken de mannen die naar de nieuwe wereld vertrokken zijn, en die welke door gemis aan vaderlandsliefde, aan den oproep niet beantwoord hebben. Dit getal belooft ten minste 100,000 man.

Duitschland had dus, wanneer men het maximum neemt, een leger van elf honderd duizend mannen te been, van welk er 15,000 de versterkte plaatsen bezetten, welke ingenomen zijn; 5000 man belegeren de andere kleine plaatsen, en ten minste 25,000 man bezetten de ingenomene steden of verzeekerde de operatiën tusschen Frankrijk en Pruisen, Welnu, sedert den aanvang der vijandelijheden, hadden de Duitschers boven de 100,000 man verloren; er waren 200,000 man buiten gerecht gesteld, wanneer men de zieken er bij rekent; vervolgens werkte Manteuffel met 80,000 man in de richting van Amiens; von Werder opreerde in het zuiden met 60,000 man, en eindelijk prins Frederik-Karel, met 250,000 man tegen het Loire-leger, van welke er 150,000 van het leger van Parijs gedetacheerd waren. Al deze vereenigde krijgsmachten vormen een totaal van 735,000 man, op zulke wijze dat er voor Parijs slechts 375,000 man blijven.

ZE GAAN BOMBARDEEREN.

De *Daily Telegraph* heeft de volgende depeche van Versailles ontvangen:

Er bestaat geen twijfel meer dat, als de Parijzenaars, door de gebeurtenissen der laatste week, nog niet overtuigd zijn over de noodloosheid hunner pogingen om de kapitulatie te vertragen, de Duitschers zonder aarzelen het wreedte werk zullen vervullen, dat zij zoolang hebben verschoven: het bombardement van Parijs.

Ik ben in staat u, zonder eenige onbescheidenheid te zeggen, dat in dezen oogenblik, de houwitsers der Duitsche batterijen het middenpunt zelve van Parijs bestrijken, dat de *Notre-Dame* een mikpunt worden zal, even als de kathedraal van Straatsburg.

Volgens men vertelt, zal het bombardement waarschijnlijk op maandag, 19 dezer maand, beginnen.

De depeches van het fransche Staatsbewind, nu te Bordeaux gevestigd, logenstraffen de telegrams des konings van Pruisen uit zijn hoofdkwartier te Versailles verzonden, en die den toestand van het fransche Loire-leger, na de laatste gevechten bij Orleans, als hopeloos afschetsen.

En Bordeaux meldt men heden, integendeel, dat de generaal Chanzy, den 10° dezer maand, tegen de Duitschers eenen veldslag heeft geleverd, die van den vroegen morgend tot laat in den avond duurde, waarin de Franschen de overwinning behaalden, 400 Pruisen krijsgangenen maakten en het dorp Origny terug namen. De depeche voert er bij dat, volgens de eigene bekentenissen der gevangen genomen vijanden, de Duitschers zware verliezen ondergaan hebben aan dooden en gekwetsten.

In hunne optocht naar de stad Havre, verleden zaterdag, zouden de Duitschers insgelijks aangevallen zijn geweest door een fransch legercorps van 10,000 mannen, waarvan de cavalerie een corps hulansen verslagen en gedeeltelijk krijsgangenen had gemaakt. De Duitschers hebben zich te dien gevolge van dat punt verwijderd.

Daarentegen heeft de stad Phalzburg, een kleine doch sterke vesting in Lorreinen, in de nabijheid der Voagezen, eergisteren geaccepteerd en zich op genade overgegeven. Gisteren is die stad door de Duitschers bezet geworden, die zich insgelijks gevestigd hebben te Erreux, in Hoog-Normandie. De beschieting van Montmédy, eene sterke vesting in 't departement der Maas, op 9 uren afstands van Sedan gelegen, is

eergisteren herbegonnen, en bij La Fère heeft men insgelijks vijandelijke troepen bemerkt.

Volgens 't verhaal van het Londener blad *the Daily Telegraph* zijn dezer dagen tachtig nieuwe belegeringsbatterijen door de Duitschers opgericht rond de stad Parijs, en zou de Duitsche krijgsmacht inderdaad besloten hebben die stad tot de overgaaf op te eischen en, bij weigering, dezelve te beschieten. Men zou beginnen met het vuur van zestien batterijen tegen de forten en op een deel der fransche hoofdstad.

Naar men zegt, zou de koning van Pruisen slechts met zeer veel spijt tot die beschieten overgaan, doch wordt hij daartoe gedwongen door zijne soldaten, die zich openlijk beginnen te beklagen dat men de Parijzenaars spaart tot hun nadeel en aanhoudende verliezen, terwijl de koude luchtgesteldheid met duizenden zieken in de hospitalen werpt.

De koning zou tot het denkbeeld zijn gekomen dat er meer wreedheid in bestaat om twee honderd duizend niet strijdende bewoners der hoofdstad van honger te doen sterven, dan in een zeker getal Parijzenaars door de bommen en houwitsers te dooden. Wilhelm en von Bismark zijn opnieuw zeer vertoerd tegen de dwaasheid van het Parijsche Staatsbewind, dat hardnekkig tegenstand wil bieden na de neerlaag van het Loire-leger; te meer, dewijl generaal Trochu zelf verklaard heeft, « dat Parijs den wederstand niet kan verlenen, tenzij de departementen de hoofdstad ter hulpe komen.

Men leest in eene correspondencie uit Parijs: « In den nacht van den 5 heeft men den brief M. von Moltke ontvangen. Generaal Trochu heeft onmiddellijk zijne collegas bijeengeroepen en hen geraadpleegd over hetgeen men doen moest.

» Men zegt, dat M. Ern. Picard, lid van het gouvernement, het gevoelen heeft uitgedrukt, dat men van de onderhandelingen, welke M. von Moltke scheen te openen, moest gebruik maken, om over den vrede te beraadslagen; indien deze eervol zijn kon.

» Zijn gevoelen moet, naar het schijnt, eenigen indruk op zijne collegas gemaakt hebben, toen generaal Trochu het woord nam. Hij deed opmerken, dat deze onderhandelingen zelve bewezen, dat Pruisen gevoelde, dat zijne positie in een vijandelijke laud, en in het hart van den winter, gevaarlijk en moeilijk kan worden; dat men hoopt de bevolking te ontmoedigen door het verkondigen van eene zegeraaf, welke wellicht zoo volledig niet was als men zegde; dat men op dezen oogenblik aan Frankrijk de wreedste opofferingen zou opleggen; dat het alles te winnen had met de worsteling voort te zetten, op den oogenblik dat al de helpers naderen, welke de Provinciën naar Parijs zenden; dat Parijs het nog langten tijd kan volhouden; dat er op tegenopspoen kunnen volgen, en eindelijk zegde generaal Trochu, met eene ontroerde stem en tranen in de oogen:

» Vechten! nog vechten! altijd vechten!

Wij hebben gezegd dat men te Parijs « ratten » eet, en dat de rieten derwijze geschikt waren om dit zonderling wild te vangen. Ziehier de bijzonderheden welke *Paris-Journal* mededeelt over den handel waarvan dit dier het voorwerp is:

« Een vernoemde restauratie-houder heeft middel gevonden om met die knaagieren eene lekkere schotel gereed te maken. Hij maakt ze gereed met champagne-wijn en allerlei kruidenierswaren.

» Hij kan nauwelijks de talrijke klanten bedienen; in een woord, de grootste chic bestaat in eene ratportie te eten.

» Ziehier hoe men handelt om die koopwaar aan den man te brengen:

» Daar de ratten zich in eene groote kevie bevinden, kiest men onder den hoop het dier dat men verlangt; bij middel van een klein riet, doet de verkoper de uitgekozen rat in een ander kevie loopen, waar ze zich dan alleen bevindt. Dan brengt men eenen doghond. Men verpelt de kleine kevie om en de rat loopt er uit, maar onmiddellijk wordt ze tusschen de scherpe tanden van den doghond geknaapt, die haar de ribben breekt; en ze voorzichtig voor de voeten van den verkoper komt neêrleggen.

» Eene rat wordt tegen 60 centiem betaald. Zoals men ziet, is dit een heel schoone prijs: »

Laatste tijdingen.

Eene depeche uit Versailles meldt dat het leger van prins Frederik Karel den 13 december de stad Blois ingetrokken is.

Een telegram uit Berlijn meldt dat Montmédy gecapituleerd heeft.